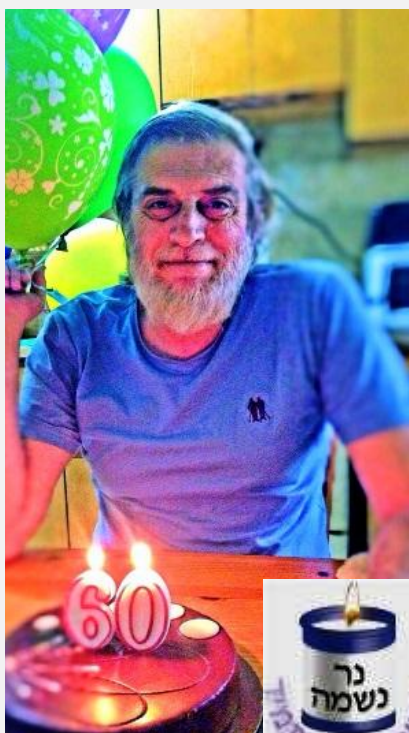

דנילו טבקוף ז"ל

הידיעה פגעה בנו כברק, לא היינו מוכנים לה, לא בני המשפחה, לא אנחנו החברים, המכה על מות יקיר תמיד קשה, אבל כשהיא פתאומית, בלתי צפויה, המכה קשה יותר.

האם טעינו, איפה טעינו. דנילו לא היה מועמד, סך הכל בן 60, היום גיל צעיר, גבוה, תמיר, חסון, פה ושם איזה אינדיקציות קלות, אבל לא יותר מזה.

דנילו נולד בסלבדור, ברזיל, בנובמבר 1954, סלבדור היא עיר פולקלור והרבה מן הפולקלור של העיר הזאת נשאר טבוע בו. האנשים שאוהבים את השלווה,

ההסתכלות אל הים, את המוסיקה, משם באו דמויות מוכרות כמו הסופר ג'ורג'ה אמאדו, הזמר דוריבל קאימי, הצייר די קוולקנטי, ראייה מיוחדת של החיים.

דנילו, בן יחיד להוריו, סיים בברזיל הנדסה כימית והגיע לתנועת הנוער דרור הבונים, מכאן נפתחה הדרך להכשרה בארץ במסגרת שנת הכשרה, היכרות עם ברור חיל והחלטת לעלייה. באותו זמן התארגן גרעין גדול של סטודנטים בברזיל, כמה עשרות שהחליטו לעלות ולהשתקע בברור חיל.

דנילו מבוגר קצת יותר, עוד נשאר לסיים את לימודיו והיה מזכיר הסניף. הוא הגיע לברור חיל במחצית השנייה של שנות ה-70, שרת בצבא ולמד תואר שני בטכניון, הנדסה כימית, כאן אירע אירוע מכריע בחייו, הוא הכיר את בתיה והתחתן איתה, הזיווג הזה היה השלמה של שתי אישיות שונות, שאחת השלימה את השנייה.

שנים רבות עבד בדקו, קודם במעבדה ואחר כך בעמדות ניהול.

היה נציג המפעל בארה"ב ושהה שם בתפקיד זה כ-5 שנים.

דקו אבד לקיבוץ והתחיל להתפרק ודנילו, בזכות כישוריו, נקרא על ידי הבעלים החדשים לעמוד בראשו. בסופו של דבר ניצח על סגירת המפעל ופירוקו, מכירת תוכנו והסכמים עם העובדים.

הסתבר שלא רק הבין בכימיה, אלא גם היה אדמיניסטרטור יעיל ואיש כספים מיומן. נפגשנו דנילו ואני בסוף שנות ה-90, לקראת 98, 99, הוא מונה אז מנהל כלכלי של הקיבוץ והצטרפתי כמזכיר חברתי.

מצבו של הקיבוץ בימים אלה היה קריטי מאוד והוחלט לעשות שינוי באורחות החיים, מה שנקרא "השינוי".

ביצוע המשימה לא היה פשוט, אמנם נעזרנו בכוחות חיצוניים, אבל יכולותיו של דנילו היו מכריעות בהצלחת המהלך, היכולת הארגונית שלו, היכולת האדמיניסטרטיבית, ההתמצאות הפיננסית אפשרו לעבור את התקופה הקשה בלי זעזועים מיוחדים. בלטה גם כושר המנהיגות שלו והאמונה בו מצד החברים ומצד הספקים, שהתדפקו יום יום על דלתנו. בסופו של דבר, השינוי היה סיפור של הצלחה.

יצרנו בינינו שפה משותפת והבנה, וגם כאשר היינו חלוקים, דנילו היה תמיד חבר.

לצד כל התכונות האדמיניסטרטיביות – פיננסיות, התרשמתי ממנו שהוא היה גם הומניסט. הוא תמיד דאג לחברים ולכל חבר בנפרד. הבין את צרכי החברים. הלך לקראתם בפתרון בעיות כספיות, על ידי הקלות ודחיות והיה תמיד מוכן להשיא עצה טובה לטובתם. היו מצבים קשים בזמן השינוי כאשר דנו בצורך לצמצם ענפים, לפטר חברים

והוא תמיד חיפש דרך איך למנוע זאת, מאידך צריך היה לעשות "שמיניות באוויר" להבטיח פנסיה לותיקים דנילו היה מציין בגאווה שאף חודש אחד מתוך כל 6 השנים שניהלנו את הקיבוץ לא קרה שחבר לא קיבל את כספו או הפנסיה שלו וזה היה בהחלט הישג נאה.

מותה המוקדמת של בתיה היה טראומה קשה, כפי שהוא הביע זאת, זו היתה אהבת חייו ואין בלתי, היא היתה הצד המואר של חייו, האקספרסיבי, אהבת החיים. בשנים האחרונות הוא הסתגר וניהל חיים כעין נזיריים, התמסר לקשר עם הבנים, למוסיקה שאהב מימיו הצעירים ושהיה ידען גדול בה, אהב חידושים טכנולוגיים שאיפשרו לו לנצל את הטלביזיה, האינטרנט והניהול הפיננסי.

ההסתגרות לא היתה התנשאות, אלא אורח חיים שהוא מאור נהנה ממנה. פעם אמר לי שיותר מכל אוהב לנסוע לברזיל, לשבת על חוף הים, בבדידות, מהבוקר עד הערב ולאכול כל היום פירות ים (SIRI בפורטוגזית).

הוא אהב את הקיבוץ ולא היה מוכן לשום דרך אחרת של חיים בישראל, הוא אהב את הברזילאיות, המוסיקה, הנובלות, את הווי החיים, הוא אהב את המוסיקה וחי אותה באינטנסיביות, הוא אהב את בתיה ואת הבנים והיה חבר, במובן המילה, לחברים.

השתתפותנו בצער משפחת נצר, מלכה, דבורה, שאיבדו תוך כמה שנים, בעל ואבא, בת ואחות, בן ואח, למה זה מגיע להם?

השתתפותנו בצערם של הבנים, אדם ואשתו, איתמר ודנה שאיבדו דמות כל כך דומיננטית ואהובה ומאחלים להם שימצאו את דרכם בחיים, בזכות מה שקיבלו מהוריהם.

חבל על דאבדין, דנילו חברנו, בשם החברים, לך בדרכך ושתהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.

רשם אברהם שנפלד